

SEGERS, Paul (Antwerpen 12 oktober 1870 – Antwerpen 2 februari 1946).

Vestigde zich na studies te Leuven als advocaat te Antwerpen. Van 1900 tot 1925 was Segers volksvertegenwoordiger en van 1925 tot 1936 gecoöpteerd senator voor de katholieke partij.

Zijn naam blijft verbonden aan het amendement dat hij met Louis Franck uitwerkte en dat het wetsvoorstel-Edward Coremans op het taalgebruik in het vrij middelbaar onderwijs uit het slop hielp (wet-Segers-Franck van 12 mei 1910). Enig werkdagig aandeel in de V.B. had hij verder niet, integendeel.

Als minister in de oorlogsregering van Le Havre toonde Segers zich ontvankelijk voor de annexionistische eisen van de Belgische nationalistten ten koste van Nederland. Na de wapenstilstand verdween hij uit de regering, maar maakte hij op de Parijse vredesconferentie deel uit van de Commissie der XIV, belast met de herziening van het verdrag van 1839.

In 1919 volgde Segers Charles Woeste op als voorzitter van de Federatie van Kringen, de conservatieve en Fransgezinde vleugel van de katholieke partij, die door de democratisering in het defensief werd gedrongen. Hij was een der weinige katholieke politici in Vlaanderen die het Vlaams minimumprogramma weigerden te aanvaarden en trad evenmin toe tot de Katholieke Vlaamsche Kamergroep van Frans van Cauwelaert. Na de gemeenteraadsverkiezingen van april 1921 lokte hij in Antwerpen een krachtmeting uit met Van Cauwelaert, maar hij moest het onderspit delven: Van Cauwelaert werd burgemeester benoemd. De Federatie van Kringen die hoofdzakelijk in Wallonië rekruteerde, bleef onder zijn leiding een obstakel

voor de verwezenlijking van het minimumprogramma. Segers trok zich in 1936 uit al zijn politieke functies terug nadat hij door de lastercampagne van Léon Degrelle in het gedrang was gebracht.

LITERATUUR: E. Gerard, *De katholieke partij in crisis. Partijpolitiek leven in België 1918-1940*, 1985.

EMMANUEL GERARD